

Amikor ezt a cikket olvassuk, ne feledjük el, hogy 2016-ban íródott. Egyrészt nem régen; másrészt ekkor még a marxisták általában a világban és Magyarországon is messze nem voltak olyan nyíltak radikális céljaik kifejezéseiben, mint ma. Az ezt követő cikkekben már látható a gonoszságnak az elmúlt években történt radikális kibontakozása.

Lóránt Károly: A hosszú menetelés vége

A hagyományos értékrendet megkérdőjelezve az új normákat a különböző kisebbségek érdekei szerint állapítják meg...

Lóránt Károly – 2016.09.28. 02:11

http://magyarhirlap.hu/cikk/67318/A_hosszu_meneteles_vege#sthash.sZ6qbzUP.dpuf

Alfred Willi Rudi Dutschke (1940–1979) az 1960-as évek német diákmozgalmának legismertebb képviselője volt. Az olasz kommunista Antonio Gramsci írásaiból és a Frankfurti Iskola kritikai elméletéből merítve ő dolgozta ki és ajánlotta a radikális baloldal számára a hatalom megszerzésének az intézmények elfoglalásán keresztül történő módját, a „hosszú menetelést a hatalom intézményeibe”. Gramsci szerint a kulturális hegemonia az osztályuralom eszköze, a munkásosztály addig nem látja tisztán a saját érdekeit, amíg meg nem szabadul a nyugati kultúra előítéleteitől, a burzsoá erkölcs kötelékeitől, s ez utóbbin a hagyományos konzervatív értékeket (Isten, haza, család) kell érteni. Ennek érdekében Gramsci és társai a magyar Lukács György, a német Herbert Marcuse, Theodor Wiesengrund Adorno, Max Horkheimer és később Jürgen Habermas, az úgynevezett Frankfurti Iskola fő képviselői megalkották a kritikai elméletnek nevezett módszert, amelyben a hagyományos – és a többség által képviselt – értékrendet megkérdőjelezve az új normákat a különböző kisebbségek (például nők, feketék, homoszexuálisok, bevándorlók) érdekei szerint állapítják meg.

Az általuk meghatározott felfogástól eltérő (hagyományos) nézeteket ósdiaknak, betegesnek, szélsőségesnek nyilvánítják, sőt politikailag elfogadhatatlannak (nem korrektnek) tekintik, és – már a hatalom birtokában – adott esetben büntetik is. Mivel ezek a nézetek, a hagyományos baloldali nézetekkel szemben, ahol a fő kérdés a jövedelemelosztás volt, a kulturális kérdéseket helyezik előtérbe, az irányzatot *kulturális marxizmusnak* vagy *kultúrmarxizmusnak* is nevezik. E nézetek képviselői a hatvanas években még a diáklázadások és baloldali diákmozgalmak részesei voltak, és főleg az utcán vívták a harcukat, mára már beépültek a hatalom intézményeibe (médiába, pártokba, államapparátusba), és gyakorlatilag meghatározzák Európa nyugati felének és bizonyos mértékig az Egyesült Államoknak is a politikáját.

Ismert képviselői a hatalomban Jose Manuel Barroso, az Európai Bizottság volt elnöke, Joschka Fischer volt német külügyminiszter, Daniel Cohn-Bendit, az Európai Parlament zöld frakciójának volt elnöke. Ők valamennyien a hatvanas évek establishment-ellenes, szélsőbaloldali diákmozgalmaiból indultak, és mára már maguk lettek az establishment, a hatalom birtokosai. Bár Rudi Dutschke egy ellene elkövetett merénylet következtében fiatalon elhunyt, az általa egykor felvázolt program – a hosszú menetelés a hatalom intézményeibe – végül mégis megvalósult.

Az, hogy ez a menetelés néhány évtized alatt ennyire sikeres lehetett, valószínűleg több tényező eredménye. Az egyik a szociáldemokrata pártok intézményrendszerének kiüresedése, az apparátus

elszakadása a valamikori bázistól. Ez részben természetes folyamat következménye, a technológiai fejlődés nyomán ugyanis megszűntek a nagy gyárak, ahol a munkásság jól szervezhető volt, így a szakszervezetek meggyengültek, erőt ma már csak az állami intézményekben (például oktatás, egészségügy, közlekedés) képviselnek. A gazdasági fejlődés és a jövedelemkiegyenlítésre irányuló politika következtében Európa nyugati felében a hetvenes évek végére kialakult az úgynevezett európai szociális piacgazdaság, így a szociáldemokrácia korábbi céljai nagyrészt megvalósultak, és ez is hozzájárulhatott a bázis elvesztéséhez.

A politikai spektrum jobboldalán is hasonló folyamat játszódhatott le, a jólét növekedése, a média hagyományos értékeket romboló hatása következtében a választói réteg egyre kevésbé ellenőrizte hagyományos pártjait, vagy nyilvánított kritikát róluk, amelyek így és más okok, például a pártfinanszírozások Európában titkolt, Amerikában nyílt rendszere miatt egyre inkább a nagytőke érdekeinek képviselőivé váltak. Emiatt lehet azután például az Európai Parlamentben azt az érdekes jelenséget megfigyelni, hogy mind a balközép (szocialista), mind a jobbközép (kereszténydemokrata-néppárti) frakciók megszavazzák azt a neoliberais gazdaságpolitikát, bevándorlási politikát, vagy éppen az Egyesült Államokkal kötendő, szabadkereskedelminek nevezett egyezményt, amely egyik pártcsoporthoz sem érdeke. A hagyományos értékek rombolása (sőt büntetése, lásd Ákos esetét a Magyar Telekommal) leginkább a demográfiai helyzetben mutatkozik meg: nem sikk családban élni, gyermekeket világra hozni és nevelni. Az európai szociális piacgazdaságot ma ugyanazok a pártok számolják fel (szociáldemokraták, kereszténydemokraták), amelyek a második világháború utáni évtizedekben létrehozták.

A Gallup közvélemény-kutató intézet már a 2000-es évek elején kimérte, hogy az európaiak jelentős részének, némely országban többségének az a véleménye, hogy a választások ugyan demokratikusak, de a pártok nem azt csinálják, amiért megválasztották őket. Az emiatt érzett frusztráltság azonban csak az elmúlt években, a gazdasági bajokat tetéző bevándorlási hullámmal érte el azt a fokot, hogy a választók, hagyományos pártjaikat elhagyva, tömegesen választanak más pártokat, amelyeket természetesen a főáramlatú pártok és a média populistának, szélsőjobboldalinak, nem ritkán fasisztának nevez.

A hosszú menetelés tehát célba ért, de a kultúrmarxisták éppúgy nem tudnak megfelelő válaszokat adni a kor kihívásaira, mint ahogy jelző nélküli elődeik [a marxisták] is megbuktak életidegen kísérleteikkel. Ez egyben a menetelés végét is jelentheti számukra.

Ám hogy a kudarc nyilvánvalóvá vált, még nem jelenti azt, hogy bármi is változni fog belátható időn belül. A változáshoz éppúgy jelentős tömegeket megmozgató ideológiák kellenek, mint ahogy a kultúrmarxista eszmék is hatottak annak idején – legalábbis a diákság széles rétegeire. Ilyen ideológiának egyelőre nem látni nyomait, a fennálló helyzet kritikája – kevés részterületől eltekintve – nem útmutatás a jövőt illetően. Európának, ha történelmi kultúrájában fenn kíván maradni, olyan új megoldásokat kell keresnie, amelyek a felismert és hosszú távon ható társadalmi és gazdasági ellentmondásokra egyidejűleg adnak választ. Ennek érdekében pedig vennünk kell a bátorságot a politikai korrektség elvetésére, a nyilvánvaló igazságok kimondására.